

Egita Terēze Jonāne

Andris Vaivods Briseles "putrai" piemetīs īstās "garšvielas"

Šopavasār Līvānu novadā sakopj ceļus uz kapsētām, sakārto dzeramā ūdens apgādes sistēmu. Kā novads attīstīsies Eiropas Savienībā, jautāju Līvānu novada domes priekšsēdētājam Andrim Vaivodam.

Vai, esot Briselē starp eiroparlamentāriešiem, iedomājāties, kāda loma būs Līvānu novadam ES?

Ja es neticētu, ka Līvānu novads attīstīsies, tad nemaz nepiekrīstu vadīt novada pašvaldību. No 1. maija Eiropas Savienības (ES) institūcijās skanēs arī latviešu valoda, un ES reģionālajā komitejā, kurā biju deleģēts pārstāvēt Latvijas viedokli, varēsim aktualizēt Līvāniem un citiem Latvijas novadiem svarīgus jautājumus. Briselē pārliecinājos, ka tur ieklausās katras valsts priekšlikumos un lēmumus pieņem diskusijās.

Novadu šķērso maģistrāle "Rīga-Daugavpils", kuras nozīme ES tikai pieaugs. Līvāni atrodas dažu stundu brauciena attālumā no Rīgas, tikpat liels attālums ir līdz ES Austrumu robežai. Manuprāt, attīstīsies arī ES - Krievijas tirdzniecības ceļš, kurā varēs iesaistīties arī mūsu novada uzņēmēji, lauksaimnieki. Līvānu novadā esmu sastapis galvenokārt strādīgus cilvēkus, un darbs jau nevienam nekad nav pazudinājies.

Arī man ir tāda cīnītāja daba, ko esmu mantojis no vecākiem. Mamma Monika visus mūžu strādājusi par zootehniķi, tētis Antons bija laukstrādnieks. Viņi vienmēr piedalījušies sabiedriskajās norisēs: folkloras un deju kolektīvos, vēlāk mamma dziedājusi bērēs, baznīcas korī un Rožupes folkloras ansamblī. Visos laikos esam atklāti svinējuši Ziemassvētkus un Lieldienas un gājuši baznīcā. Mamma jau ir Mūžībā, tomēr mūs, bērnus, arī mazbērnus, sargā viņas lūgšanas un mīlestība. Savukārt tētis joprojām palīdz ikdienas darbos.

Kā veicas darbi pašvaldībā?

Pašvaldības darbs ir komandas darbs. Pašvaldība saglabājusi slimnīcu, un šobrīd cīnāmies par valsts finansēto veselības aprūpes pakalpojumu saglabāšanu. Dome pasargājusi arī bijušās poliklīnikas telpas, pārkārtojot tās pašvaldības vajadzībām. Savukārt vecā domes ēka pārtapusi par mūsdienīgām mājām pilsētas bibliotēkai. Sakārtojām vairākus ceļus, kas ved uz kapsētām, panācām vienošanos ar "Latvenergo" par neelektrificēto māju elektrifikāciju. Esam paredzējuši finansējumu un pieteikušies valsts investīcijām, lai pabeigtu ūdensapgādes sistēmu atjaunošanu pagastu centros un Līvānu 1. vidusskolas sporta zāli, siltinātu novada skolas.

Jūsu dzimtai Latgales cilvēki ir pateicīgi par Aglonas Dievmātes gleznas nosargāšanu. Lūdzu, pastāstiet, kā tas notika?

- **Andris (pirmajā rindā) kopā ar vecvecākiem, vecākiem un brāļiem un māsu**

Aglonas Dievmātes gleznas nosargāšanā vispirmām kārtām piedalījās garīdznieki Juhņevičs, Onckulis un Vanagu ciema iedzīvotāji. Tas bija Otrā pasaules kara laikā. Sākotnēji glezna tika glabāta Vanagu baznīcā aiz altāra, un, kad tuvojās vācu - krievu fronte, gleznu zirga pajūgā mans vectēvs vedis uz savām mājām. Pajūgu vācu karavīri ievirzījuši armijas kolonnā, kas devās uz Vāciju. Sācies uzlidojums, un panikas brīdī pajūgs izkļuvis brīvībā. Gleznu vectēvs paslēpis pirtī. Vēlāk pirti esot pārbaudījis vācu zaldāts, un brīnumainā kārtā viņš neesot atvēris tās durvis, aiz kurām atradusies Aglonas Dievmātes glezna. Pēc tam gleznu glabājuši bunkurā mežā. Kad norima karadarbība, tā tika atdota Aglonas bazilikai.

Vanagu ļaudis atbalstījuši arī nacionālos partizānus. Par to mamma, toreiz astoņpadsmitgadīga meitene un ģimenē vecākais bērns, kopā ar manu vectēvu tika apcietināti un aizvesti uz Daugavpils cietumu. Pratināšanās karavīri mammu biedējuši, ka tēvs esot visā atzinies un ka viņai jāpastāstot visa patiesība. Kopā ar mammu kamerā atradusies sieviete, kura viņu stiprinājusi: "Viņi mēģina tevi iebiedēt, bet tu nebaudies, jo viņi tev melo." Pēc divām nedēļām mammu atbrīvojuši, vectēvs cietumā sabijis pusgadu.

Jūsu mamma nākusi no 10 bērnu ģimenes, jūs ģimenē esat četri bērni - trīs brāļi un māsa, pats audzināt trīs meitas. Kā jūtaties tik lielā saimē?

Esmu pastarītis, tomēr, manuprāt, mūsu ģimenē visus bērnus mīlēja un lutināja vienādi. Esmu mammai un tētim pateicīgs par to, ka viņi iesējuši darba mīlestību. Jau skolas gados strādāju kolhozā, 16 gados braucu ar traktoru, gadu vēlāk vadīju graudu kombainu. Pēc toreizējā Višķu sovhoztehnikuma absolvēšanas dienēju padomju armijā, kur mācījos seržantu skolā pie Maskavas. Seržantu skolas vadība piedāvāja pastāvīgu darbu, uzsverot, ka latvieši esot strādīgi cilvēki, tomēr viņi nepaliekot virsdienestā. Nepaliku arī es. Pārbraucis mājās, turpināju strādāt kolhozā pašreizējā Rožupes pagastā, kur, Latvijai atgūstot neatkarību, izveidoju zemnieku saimniecību.

- **Kopā ar kundzi Mariju (ilgus gadus strādā Rožupesfeldšeru vecmāšu punktā.)**

Ja godīgi, tad sieva Marija un trīs meitas -- Ilze, Ieva un Vineta -- ir tās, kas mani lutina, jo biežie vien darbā aizkavējos līdz vēlai stundai. Taču visus brīvos brīžus cenšamies būt kopā, cits citu uzklausām un stiprinām, kopjam 50 ha lielo zemnieku saimniecību "Ievas". Attīstām piena lopkopību - pagājušajā gadā nodevām ap 30 t piena. Manuprāt, ģimene ir visu pamatu pamats. Tāpēc arī mēs, Līvānu novada pašvaldība, nolēmām atbalstīt jaunās ģimenes, piešķirot dzīvokļus, lai tās dzīvotu, strādātu un bērnus audzinātu dzimtajā, nevis svešā novadā. Vēlos, lai novada cilvēki justos noderīgi savam novadam. Protams, to "dzīves putru vārīs" Briselē", taču mums pašiem jābūt prasmīgiem "pavāriem", lai īstajā brīdī "putrai piemestu" īstās "garšvielas".